

Nr 371.

Av herr **Aronson m. fl.**, angående köttbesiktningens bekostande med statsmedel.

Genom flerfaldiga åtgärder till stöd för vårt lands modernäring hava statsmakterna på senare tid ådagalagt sin förståelse för, att denna näring haft att kämpa mot stora ekonomiska svårigheter. Diskussionen om dessa åtgärder har rört sig mera om arten och omfattningen än om behovet av desamma. Olika partiinställningar hava förorsakat, att framkomliga vägar till jordbrukets ekonomiska stödjande alltid varit svåra att finna.

Detta gäller nu i alldeles särskild grad därest åtgärderna varit avsedda att höja priset på jordbrukets produkter. Något lättare torde det hava varit, om det gällt avlyftande av bördor, som påvilat jordbruket. Man skulle då kunna hava anledning förmoda, att åtgärder av denna beskaffenhet vore ännu lättare att genomföra i sådana fall där det är diskutabelt, huruvida den pålagda bördan är rättvis.

Det är i den förvissningen, att så icke är fallet beträffande här nedan berörda angelägenhet, som vi härmed tillåta oss draga densamma under riksdagens prövning.

I § 8 av lag angående köttbesiktning och slakthus den 11 maj 1934 är stadgat, att samhälle eller kommun, där denna lag är tillämpad, äger upp bära avgifter till täckande av de med slakthusets hållande och köttbesiktningen förenade kostnaderna. Enligt denna lagbestämmelse skola dessa avgifter givetvis drabba köttproducenterna. Detta betyder givetvis ett minus i den ingalunda rikliga vinst, som producenten eventuellt kan påräkna för varans framställning. Avgiften är av lätt insedda skäl berättigad, då det gäller den, som erlægges för slakthusets användande. Förutom att köttvarans slutliga framställning därigenom underlättas, kan man även räkna med en högre kvalitet på grund av ett rationellare framställningssätt.

Helt annorlunda ställer det sig med köttbesiktningen. En oeftergivlig förutsättning för att avgiften för denna med full rätt skulle påvila producenten är, att hälsofarliga köttvaror inte allt för sällan komme under besiktning. Men nu förhåller det sig dess bättre så, att dylika fall äro ytterst sällsynta. Vi kunna tyvärr icke framskaffa någon statistik, som ger klart besked på denna punkt, men erfarenheten säger oss dock, att fallen måste räknas i någon bråkdels procent.

Det skall emellertid erkännas, att om kassationsfallen också äro än så få, så är dock risken av, att hälsofarlig vara av ifrågavarande slag föres i marknaden så stor, att vi ingalunda skulle vilja förorda besiktningstvångets avskaffande. Vad vi emellertid vilja göra gällande är, att det här gäller en be-

stämmelse av allmänhygienisk innebörd, och att kostnaden för bestämmelsens upprätthållande på grund därav bör bestridas med allmänna medel.

Här skulle måhända den invändningen kunna göras, att denna avgift är för slaktdjursleverantören av ringa betydelse, då den i förhållande till slaktdjurets värde måste betraktas som föga imponerande. Detta kan ju synas riktigt, men för att här få den rätta jämförelsen måste man räkna med den — stundom obefintliga — vinst på varan, som leverantören kan påräkna. Omräknad i procent till denna blir avgiften ingalunda betydelselös. Detta i förening med den här förut påtalade orättvisan i, att denna avgift lägges på leverantören, som i de allra flesta fall är fullt säker på, att han levererar felfri vara, gör, att avgiften i fråga är synnerligen impopulär och missnöjesalstrande.

Då det sålunda på här anförda grunder icke kan betraktas som rättvist, att producenterna ensamma åläggas betala kostnaden för köttbesiktningen, och deras befrielse från denna skyldighet skulle utgöra en välbehövlig ekonomisk lättnad för jordbrukets utövare, hemställa vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära sådan ändring i lagen av den 11 maj 1934 angående köttbesiktning och slakthus, att kostnaden för köttbesiktningen skall utgå av statsmedel.

Stockholm den 22 januari 1936.

Ernst Aronson.

N. E. Nilsson.

Albert Johansson

Jones Erik Andersson

Nils Holmström.

i Ovanmyra.